

OVERDENKING

Een kerk die zich aanpast...

- “Vrij als ik ben ten opzichte van iedereen, ben ik de slaaf van iedereen geworden om zo veel mogelijk mensen te winnen.” (1 Korintiërs 9:19)
- “Voor de Joden ben ik als een Jood geworden om hen te winnen.” (1 Korintiërs 9:20a)
- “En voor hen die niet onder de Joodse wet staan, ben ik als iemand geworden die de wet niet heeft, om hen te winnen.” (1 Korintiërs 9:21a)

Het jaarthema blijft me bezighouden. Missionair gemeente-zijn. Hoe doe je dat?

Ik kom er steeds meer achter dat het ons als gemeente ook iets *kost*. En van daaruit kom ik de laatste tijd uit bij de vraag of we dat er ook voor over hebben...

Ik bedoel dit. We zijn als gemeente gewend om bepaalde dingen op een bepaalde manier te doen. Bijvoorbeeld de zondagse kerkdiensten. Bepaalde dingen horen daar normaalgesproken *wel* bij. Andere dingen horen daar normaalgesproken *niet* bij. En dat is goed. Zo zijn wij hier in Daarlerveen kerk.

Alleen: soms doen we iets net even anders. Bijvoorbeeld in jeugddiensten. Of in andere diensten met veel gasten. Dan doen we misschien een keer iets *niet* wat we in andere diensten *wel* doen. Of we doen een keer iets *wel* wat we in andere diensten *niet* doen.

Ik merk om me heen dat sommige mensen daar moeite mee hebben. Met name ‘trouwe’ kerkgangers, heb ik het gevoel. “Zo zijn we dat niet gewend...”

Eerlijk gezegd snap ik het best. Hoe je het gewend bent, is ook *vertrouwd* geworden. En: op die manier heb je God leren zoeken, leren vinden. Het is verwarrend als er *juist in de kerk* opeens iets een klein beetje anders gaat.

Tegelijk vind ik het ook jammer. Want: *jij* hebt God wel op deze manier gevonden - *een ander* misschien niet. En zou je er juist als trouwe kerkganger niet naar moeten verlangen dat die ander God ook vindt? Hoeveel heb je daar dan voor over?

Persoonlijk spreekt mij het voorbeeld van Paulus daarin heel erg aan. Paulus zegt dat hij - hoewel hij vrij is ten opzichte van iedereen - tegelijk een *slaaf* is geworden van iedereen. Een sterke uitdrukking. Hij bedoelt: hij wil zich helemaal *aanpassen* aan de mensen die hij ontmoet. Voor de Joden wordt hij als een Jood. Voor de niet-Joden als een niet-Jood. Waarom? “Om zo veel mogelijk mensen te winnen.”

Over dat laatste zijn we het denk ik eens. Ook wij willen zoveel mogelijk mensen winnen - voor de Here Jezus. De vraag is alleen of we dat andere ook mee kunnen zeggen. Zijn we hier in Daarlerveen bereid voor de Joden als een Jood te worden, en voor de niet-Joden als een niet-Jood? Zijn we bereid voor de jongeren als een jongere te worden, en voor de randkerkelijken als een randkerkelijke? Of moet altijd alles op onze manier, zoals wij het gewend zijn? Met andere woorden: moeten anderen zich aanpassen aan ons? Dan hebben we *Paulus* in elk geval niet achter ons staan...

Begrijp me goed. Ik zeg niet dat alles altijd anders moet. Ik zeg al helemaal niet dat we altijd maar moeten veranderen om het veranderen. Ik zeg wel dat we op z'n tijd bereid moeten zijn ons een klein beetje aan te passen aan anderen. Vanuit het verlangen om in *hun* woorden en aansluitend bij *hun* belevingswereld “zo veel mogelijk mensen - voor Jezus - te winnen.”

En laat ik eindigen met een hele persoonlijke opmerking. Ik doe tijdens een kerkdienst op z'n tijd dingen die anders zijn dan anders. Ik neem wel eens een voorbeeld mee voor de kinderen, of ik vraag het beamteam iets te presenteren via de beamer. Maar dit is daarbij altijd mijn doel: zo veel mogelijk mensen winnen voor Jezus. Als ‘afwijkende’ dingen die ik tijdens de kerkdienst doe daar *niet* aan dienstbaar zijn; dan hoop ik dat u mij daarop aanspreekt. Als afwijkende dingen die ik tijdens een kerkdienst doe daar *wel* aan dienstbaar zijn; dan hoop ik van harte dat u daar niet over valt. Maar bidt dat het z'n doel mag bereiken en werkelijk mensen bij Jezus mag brengen.

Ds. K.A. Hazeleger